

La postmodernitat ideològica, tallafocs entre la classe obrera i la ideologia revolucionària

Que la burgesia com a propietària dels mitjans de producció culturals (i materials) fa esforços ingents per desviar l'atenció de la classe obrera perquè mai s'uneixi com a tal i l'envii a l'abocador de la història, és una veritat ja sabuda. Sense anar més lluny, la insuflació d'ideals individualistes és una constant per part de tot l'aparell mediàtic i educatiu burgès.

No obstant això en els últims anys i especialment en l'última dècada estem assistint al nostre país a l'assentament d'una sèrie de corrents de pensament burgesos i petitburguesos nascuts arran del moviment cultural postmodern, les conegudes com a «polítiques d'identitat». Ens referim a tots aquests moviments acabats en «isme» que ja ens són coneguts: feminisme, veganisme, LGTBI, etc., els quals sens dubte i malgrat les bones intencions de membres de la classe obrera que puguin militar en ells, no són més que un pal a la roda per a l'avanç del moviment obrer, estant perfectament inserits en les lògiques del sistema capitalista, el qual en cap cas aspiren a destruir.

Què caracteritza als moviments postmoderns?

Donada la naturalitat amb la qual estan inserides en el si de la classe obrera algunes de les narratives d'aquest tipus, les quals encara no són percebudes com a contrarevolucionàries, és convenient saber detectar-les, frenar-les a temps i extirpar-les de l'espai en el qual s'actüï, ja que suposen el desviament ideològic d'un proletariat que necessita el

marxisme-leninisme com el menjar per poder emancipar-se i que troba en aquestes ideologies uns placebos mancats de perspectiva, estratègia o interès per a la seva emancipació, tot i saber que freqüentment viuen del mateix Estat capitalista sigui econòmicament o estructural.

En aquest tipus d'ideologies acostumen a repetir-se una sèrie de patrons narratius:

-Prescindeixen del mètode científic amb freqüència, el qual generalment és substituït per un subjectivisme basat en la mateixa experiència vital. Es parteix de la premissa darwiniana i absurda que un té el coneixement de l'estructura i fins i tot de la realitat que el concerneix al seu col·lectiu simplement per les seves condicions biològiques donades, com si per alguna sort de mecanisme màgic el coneixement d'alguna cosa arribés «per se» als éssers humans. Per exemple: Jo sóc immigrant, per tant puc parlar en nom dels immigrants i els conec. Tu no pots i mai podràs, atès que no ho ets. Suposem que un home de pell blanca nascut a Espanya s'ha passat 40 anys al Senegal coneixent i estudiant a la seva població al mil·límetre. Segons aquest tipus de lectures, aquest home mai estaria en posició de parlar de la societat senegalesa, perquè no forma part d'aquesta biològicament. Això és el nivell absurd d'anàlisi del que estem parlant.

Fonamentalment agafen una part de la realitat que pot ser certa (com per exemple que un obrer immigrant d'una colònia en el sistema capitalista és altament probable que sofreixi una explotació encara més aguditzada que un autòcton o les morts de dones en cas de violència domèstica) i apliquen un prisma idealista feturós de sentit lògic, a fi d'encotillar unes narratives que fragmenten i compartimenten la classe obrera sobre la base de les variables que hagin escollit arbitràriament: color de pell, nacionalitat, sexe, edat... Resultant totalment contrarevolucionàries en l'acció.

-En la pràctica, actuen de manera sectària i no tenen gens

d'interès en la unió de la classe obrera. Si hi ha alguna cosa que caracteritza en la pràctica els moviments feministes, vegans, antiracistes, etc. és la seva endogàmia: Es reuneixen entre ells i no tenen especial interès a actuar d'una altra manera. Parlem de la realització recurrent de tallers, xerrades, etc., ocasionalment de pagament (posant de manifest l'ànim de lucre que hi ha darrere per part dels quals estan al comandament d'això), basats exclusivament en els seus temes i enfocat al tipus de persona que simpatitza amb ells. No busquen la discrepància o el debat enfrontat, no busquen aglomerar al conjunt del proletariat pel seu alliberament. Només busquen aprofundir en els seus temes i poder seguir en la mateixa espiral dins de la roda capitalista, aconseguint, com a màxim, millores de drets per al seu propi col·lectiu. En el millor dels casos si es permet l'accés a elements externs al seu perfil sociodemogràfic, seran tractats com a ciutadans de segona classe amb menys drets d'intervenció o opinió, com veiem clarament quan es tracta d'«aliats» feministes als homes, exemple que encaixa perfectament amb la premissa del punt anterior: les teves condicions biològiques donades, determinen el teu coneixement d'un tema i dret a participació.

-Estan perfectament inserits en l'Estat capitalista.

Que es destina una quantitat de diners públics ingents en subvencions (i encara es demanda més com veiem aquí) i es promou aquest tipus de formacions des de l'Estat burgès són fets palmaris, trobant com a exemple que la Universitat Autònoma de Barcelona inicia l'any que ve el nou «Grau en Estudis de Gènere». Podem esperar que moviments que no només beuen del Capital, sinó que en demanen més, tinguin algun tipus d'interès revolucionari per a la classe obrera? Evidentment no, per molt que ocasionalment abanderin eslògans buits com «som anticapitalistes».

-Promouen solucions individualistes als suposats problemes estructurals que denuncien.

És bastant comú escoltar d'aquests moviments sectorials discursos tipus «revisa els teus privilegis», utilitzat generalment per atacar i demandar un canvi individual al perfil d'individus que tendeixen a considerar privilegiats sobre la base d'un enfocament darwinista: l'home blanc occidental heterosexual. Com si per alguna sort d'atzar biològic i màgic aquests membres del proletariat poguessin esquivar l'atur, els desnonaments, la malaltia evitable, l'exclusió material, cultural i en definitiva tota la misèria i riscos vitals que representa la vida dels desposseïts dels mitjans de producció. Succeeix exactament el mateix quan moviments ecologistes posen l'accent en la recollida selectiva de residus i altres accions individuals, obviant de forma intencional el decisiu rol de l'estructura productiva capitalista en la destrucció de l'ecosistema del nostre planeta, relegant la idea de canvi a la classe obrera desposseïda i no als grans culpables del problema. A la promoció de solucions individuals cal sumar-li la ingent quantitat d'ONGs vinculades a aquests temes, que com va assenyalar prèviament el Partit, no són més que els gestors de la misèria generada pel capitalisme, sistema del qual neixen i es nodreixen, col·laborant també en la desorganització de la classe treballadora.

Però... D'on ha sortit tot això?

L'origen d'aquests corrents ideològics postmoderns ens dóna pistes clares de la seva intencionalitat i tendències de base. Es tracta fonamentalment d'un corrent de pensament nascut a mitjan segle XX en dos eixos: Per una banda, l'escola francesa, amb autors com Michael Foucault (el qual passa olímpicament de parlar de lluita de classes, per parlar-nos de «relacions de poder» i de com el poder «no es té, sinó que s'exerceix sobre la base de les posicions relatives de cadascun», narrativa que permet construir una idea d'opressor i oprimint a la carta, obviant completament les condicions objectives de la lluita de classes, la qual maquilla

completament) i d'altra banda l'escola alemanya, amb autors com l'encara viu Jürgen Habermas. Aquests corrents no van rebre recer en l'Europa occidental al seu moment i molts menys en la Unió Soviètica (que mai les necessitaria per res), sent rebotades a Estats Units, on sí que es van assentar i van prendre una forma política madura a través de les denominades «identity politics» (les anteriorment esmentades polítiques d'identitat), iniciades en època de Nixon i Reagan, que com hem exposat, desenvolupen diferents idees d'opressors, oprimits, coneixedors «per se» i tot un seguit de fragmentacions arbitràries del proletariat que no són sinó verí contra el moviment obrer i per descomptat contra el comunisme. No és per res sorprenent que concordant amb la colonització cultural yankee que suportem, ara hagin arribat aquestes idees aquí, amb retard d'algunes dècades.

És fonamental bandejar aquests corrents de pensament de les consciències de la classe obrera.

Sense cap lloc a dubtes estem parlant de corrents reaccionaris, contrarevolucionàries tant en el present com en l'origen, filles de la Guerra Freda cultural (totalment absents en la Gran Pàtria soviètica, i fins i tot en la Rússia d'avui) i funcionals al sistema capitalista, al qual no qüestionen de facto i els problemes estructurals del qual que denunciem no poden arreglar seguint els seus mètodes segmentats, sinó que han de ser eliminats mitjançant l'edificació del socialisme i la consegüent emancipació de la totalitat de la humanitat oprimida. El seu calat, especialment d'idees feministes o ecologistes (sense oblidar que no és el mateix l'ecologia, la ciència, que ecologisme, el moviment ideològic-polític funcional al sistema), no és sinó un tallafoc entre la classe obrera i la ideologia revolucionària, el marxisme-leninisme, que no entén de fragmentacions internes a la carta i lluites intraclassistes en el si de la classe obrera, sinó que aspira a la unió d'aquesta per erradicar aquest sistema criminal, assenyalant a la classe paràsita que

ho sustenta.

**Contra la fragmentació de la classe
obrera!**

Contra aquest sistema criminal!

Peł Socialisme!

Comitè Nacional del Partit Comunista Obrer de Catalunya

**EL POSMODERNISMO
IDEOLÓGICO, CORTAFUEGOS ENTRE LA
CLASE OBRERA Y LA IDEOLOGÍA
REVOLUCIONARIA**

Que la burguesía como propietaria de los medios de producción culturales (y materiales) hace esfuerzos ingentes por desviar la atención de la clase obrera para que jamás se una como tal y la envíe al vertedero de la historia, es una verdad ya sabida. Sin ir más lejos, la insuflación de ideales individualistas es una constante por parte de todo el aparato mediático y educativo burgués.

Sin embargo en los últimos años y en especial en la última década estamos asistiendo en nuestro país al asentamiento de una serie de corrientes de pensamiento burguesas y pequeñoburguesas nacidas al calor del movimiento cultural posmoderno, las conocidas como "políticas de identidad". Nos referimos a todos estos movimientos acabados en "ismo" que ya son archiconocidos: feminismo, veganismo, LGTBI, etc., los cuales sin duda alguna y a pesar de las buenas intenciones de miembros de la clase obrera que puedan militar en ellos, no son más que un palo en las ruedas para el avance del movimiento obrero, estando perfectamente insertados en las lógicas del sistema capitalista, al cual en ningún caso aspiran a destruir,

¿Qué caracteriza a los movimientos posmodernos?

Dada la naturalidad con la que están insertadas en el seno de la clase obrera algunas de las narrativas de este tipo, las cuales aún no son percibidas como contrarrevolucionarias, es conveniente saber detectarlas, frenarlas a tiempo y extirparlas del espacio en el que se actúe, puesto que suponen el desvío ideológico de un proletariado que necesita del marxismo-leninismo como el comer para poder emanciparse y que encuentra en estas ideologías unos placebos carentes de perspectiva, estrategia o interés alguno para su emancipación, máxime sabiendo que frecuentemente viven del propio Estado capitalista ya sea económica o estructuralmente.

En este tipo de ideologías acostumbran a repetirse una serie de patrones narrativos:

-Prescinden del método científico con frecuencia, el cual generalmente es sustituido por un subjetivismo basado en la propia experiencia vital. Se parte de la premisa darwiniana y absurda de que uno tiene el conocimiento de la estructura e incluso de la realidad que le atañe a su colectivo simplemente por sus condiciones biológicas dadas, como si por alguna suerte de mecanismo mágico el conocimiento de algo llegara "per se" a los seres humanos. Por ejemplo: Yo soy inmigrante, por ende puedo hablar en nombre de los inmigrantes y los conozco. Tú no puedes y nunca podrás, dado que no lo eres. Supongamos que un hombre de piel blanca nacido en España se ha pasado 40 años en Senegal conociendo y estudiando a su población al milímetro. Según este tipo de lecturas, este hombre jamás estaría en posición de hablar de la sociedad senegalesa, porque no forma parte de esta biológicamente. Este es el nivel disparatado de análisis del que estamos hablando. Fundamentalmente cogen una parte de la realidad que puede ser cierta (como por ejemplo que un obrero inmigrante de una colonia en el sistema capitalista es altamente probable que sufra una explotación aún más agudizada que un autóctono o las muertes de mujeres en caso de violencia doméstica) y aplican

un prisma idealista carente de sentido lógico, a fin de encorsetar unas narrativas que fragmentan y compartimentan a la clase obrera en base a las variables que hayan escogido arbitrariamente: color de piel, nacionalidad, sexo, edad...Resultando totalmente contrarrevolucionarios en la acción.

-En la práctica, actúan de manera sectaria y no tienen ningún interés en la unión de la clase obrera. Si hay algo que caracteriza en la práctica a movimientos feministas, veganos, antirracistas, etc. es su endogamia: Se reúnen entre ellos y no tienen especial interés en actuar de otra manera. Hablamos de la realización recurrente de talleres, charlas, etc., ocasionalmente de pago (poniendo de manifiesto el ánimo de lucro que hay detrás por parte de los que están al mando de esto), basados exclusivamente en sus temas y enfocado al tipo de persona que simpatiza con ellos. No buscan la discrepancia o el debate enfrentado, no buscan aglomerar al conjunto proletario por su liberación, sólo buscan ahondar en sus temas y poder seguir en la misma espiral dentro de la rueda capitalista, logrando, como máximo, mejoras de derechos para su propio colectivo. En el mejor de los casos si se permite el acceso a elementos externos a su perfil sociodemográfico serán tratados como ciudadanos de segunda clase con menos derechos de intervención u opinión, como vemos claramente cuando se trata de "aliados" feministas a los hombres, ejemplo que encaja perfectamente con la premisa del punto anterior: tus condiciones biológicas dadas, determinan tu conocimiento de un tema y derecho a participación.

-Están perfectamente insertados en el Estado capitalista. Que se va una cantidad de dinero público ingente en subvenciones (y aún se demanda más como vemos aquí) y se promueve este tipo de formaciones desde el Estado burgués son hechos palmarios, siendo que la Universidad Autónoma de Barcelona inicia el año que viene el nuevo "Grado en Estudios de Género". ¿Podemos esperar que movimientos que no sólo beben del Capital, sino

que piden más, tengan algún tipo de interés revolucionario para la clase obrera? Evidentemente no, por mucho que ocasionalmente abanderen eslóganes vacíos como “somos anticapitalistas”.

-Promueven soluciones individualistas a los supuestos problemas estructurales que denuncian. Es bastante común escuchar de estos movimientos sectoriales discursos tipo “revisa tus privilegios”, utilizado generalmente para atacar y demandar un cambio individual al perfil de individuos que tienden a considerar privilegiado en base a un enfoque darwinista: el hombre blanco occidental heterosexual. Como si por alguna suerte de azar biológico y mágico estos miembros del proletariado pudieran esquivar el paro, los desahucios, la enfermedad evitable, la exclusión material, cultural y en definitiva toda la miseria y riesgos vitales que representa la vida de los desposeídos de los medios de producción. Sucede exactamente lo mismo cuando movimientos ecologistas hacen hincapié en la recogida selectiva de residuos y otras arengas individuales, obviando de forma intencional el decisivo rol de la estructura productiva capitalista en la destrucción del ecosistema de nuestro planeta, relegando la idea de cambio a la clase obrera desposeída y no a los grandes culpables del problema. A la promoción de soluciones individuales hay que sumarle la ingente cantidad de ONGs vinculadas a estos temas, que como señaló previamente el Partido, no son más que los gestores de la miseria generada por el capitalismo, sistema del cual nacen y se nutren, colaborando también en la desorganización de la clase trabajadora.

Pero...¿De dónde ha salido todo esto?

El origen de estas corrientes ideológicas posmodernas nos da pistas claras de su intencionalidad y tendencias de base. Se trata fundamentalmente de una corriente de pensamiento nacida a mitad del siglo XX en dos ejes: Por una lado, la escuela francesa, con autores como Michael Foucault (el cual pasa olímpicamente de hablar de lucha de clases, para hablarnos de

“relaciones de poder” y de como el poder “no se tiene, sino que se ejerce en base a las posiciones relativas de cada uno”, narrativa que permite construir una idea de opresor y oprimido a la carta, obviando completamente las condiciones objetivas de la lucha de clases, la cual maquilla completamente) y por otro lado la escuela alemana, con autores como el aún vivo Jürgen Habermas. Estas corrientes no recibieron cobijo en la Europa occidental en su momento y muchos menos en la Unión Soviética (que jamás las necesitaría para nada), siendo rebotadas a Estados Unidos, donde sí se asentaron y tomaron una forma política madura a través de las denominadas “identity politics” (las anteriormente mencionadas políticas de identidad), iniciadas en época de Nixon y Reagan, que como hemos expuesto, desarrollan distintas ideas de opresores, oprimidos, concedores “per se” y toda una serie de fragmentaciones arbitrarias del proletariado que no son sino veneno contra el movimiento obrero y por supuesto contra el comunismo. No es para nada sorprendente que acorde la colonización cultural yankee que soportamos, ahora hayan llegado estas ideas aquí, con retraso de algunas décadas.

Es fundamental desterrar estas corrientes de pensamiento de las conciencias de la clase obrera.

Sin ningún lugar a dudas estamos hablando de corrientes reaccionarias, contrarrevolucionarias tanto en el presente como en el origen, hijas de la Guerra Fría cultural (totalmente ausentes en la Gran Patria soviética, e incluso en la Rusia de hoy) y funcionales al sistema capitalista, al cual no cuestionan de facto y cuyos problemas estructurales que denuncian no pueden arreglar siguiendo sus métodos segmentados, sino que deben ser eliminados mediante la edificación del socialismo y la consiguiente emancipación de la totalidad de la humanidad oprimida. Su calado, en especial de ideas feministas o ecologistas (sin olvidar que no es lo mismo ecología, la ciencia, que ecologismo, el movimiento ideológico-político funcional al sistema), no es sino un

cortafuegos entre la clase obrera y la ideología revolucionaria, el marxismo-leninismo, que no entiende de fragmentaciones internas a la carta y luchas intraclase en el seno de la clase obrera, sino que aspira a la unión de esta para erradicar este sistema criminal, señalando a la clase parásita que lo sustenta.

**¡Contra la fragmentación de la clase
obrera!**

¡Contra este sistema criminal!

¡Por el Socialismo!

Comité Nacional del Partit Comunista Obrer de Catalunya